

Publicerad 2022-07-29 16:20 av Tzendia

Törnros

Ditt namn som regn på en höstdag. Ditt ansikte som lager på en ros försöker jag skala bort, naken finner jag dig. Kärleken visar hur djup du är, i mitten finner jag frälsning. Men jag vänder mig ut och in, hur ska jag kunna skära av dig när jag inte vet vart du slutar och jag börjar?

Om fingrar växer naglar och huvud växer hår, varför stannar jag kvar? I hur många drömmar kysste jag dina läppar? Som fjädrar berör det våran själ, vårt hjärta varmt som svartnad kol. Jag fyller alla hål i dig med cement för att göra dig hel.

Naken hittar vi varandra i dödens vals, våra läppar bundna i salighet. Oförmögen att släppa fästet. Nu förstår jag varför stormar är uppkallade efter människor

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tzendia med Poeter.se id #231723 innehar upphovsrätten